

Het ultieme kerstgevoel

Gepubliceerd op 05 maart 2011 op de website van Stichting Transplantatie Nu! (<http://www.stnu.nl/>)

Michel Smeding (49) stond al enkele jaren geregistreerd als orgaandonor. Hij had sterk het gevoel dat de tijd nu rijp was om verder te gaan dan alleen maar een donorregistratie. Waarom geen nier bij leven afstaan? Hij besloot Samaritaanse donor te worden. Iemand die een nier hard nodig heeft, krijgt dan weer een toekomst.

'Nadat ik me heb aangemeld bij het Erasmus MC in Rotterdam, volgt er op 16 juni een gesprek. Dit gesprek verloopt positief en ik kan het traject in voor Donatie bij Leven. Het is voor mij een spannende periode. De kans bestaat immers dat er tot nu toe onbekende medische problemen naar boven komen. Bovendien heb ik longemfyseem, dat zou nog een probleem kunnen zijn! Gelukkig heb ik alle onderzoeken goed doorstaan. Op 16 november krijg ik groen licht.

Ik ga het Cross-Over programma in. De wachttijd bedraagt op dit moment drie tot zes maanden. Tot mijn grote blijdschap en verbazing valt er al begin december een brief in de bus. Hierin wordt de datum genoemd waarop ik geopereerd word om een nier te doneren. Nog vóór Kerstmis. Ik sta te trillen op mijn benen van blijdschap en heb het gevoel dat dit het mooiste kerstcadeau is dat ik ooit heb gekregen. Niet wetende wat deze kerstgedachten later voor emotionele impact op mij zouden hebben.

De operatie verloopt zeer goed. Wel heb ik last van mijn longen, maar dat gaat wel weer over. Later die avond lig ik in bed met de gedachten aan wat me is overkomen. Ik vraag mij ineens af waarom ik in het ziekenhuis lig én waarom ik een operatie heb ondergaan en welke? Ik wist natuurlijk waarvoor ik daar lag! Maar ik voel geen pijn en ik mis óók niets. Meestal voel je na een operatie wel de wondpijn.

Hardop zeg ik:

"Ik ben een nier kwijt. Ik mis dus een nier, maar ik mis hem niet".

Op dat moment dringt het tot me door dat het doneren van een nier helemaal niets voorstelt. De ongemakken van deze donatie en operatie, staan in schril contrast met wat een nierpatiënt die aan de dialyse zit moet meemaken. Ik hoop dat vele mensen mijn nierdonatie als voorbeeld zien en ook 'nierdonatie bij leven' willen overwegen. Wat is mooier dan een nierpatiënt een toekomst te bieden terwijl jij als donor niets van jouw toekomst hoeft in te leveren. Leven met één nier kan gewoon!

Bij thuiskomst begin ik mijn (dagboek)verslag dat ik aan het schrijven was, uit te werken. Wat ik niet verwachtte is dat ik nu wéér aan mijn kerstgedachten moet denken. Ik raak emotioneel en barst in tranen uit. Ik kan de blijdschap van mijn kerstcadeau moeilijk beschrijven. Maar ook de gedachten dat ik 'zomaar iemand' misschien wel het mooiste kerstcadeau in zijn leven heb gegeven doet mij emotioneel zeer veel. Ik heb nooit geweten hoe hét kerstgevoel aanvoelt. Dit is voor mij hét ultieme kerstgevoel.

De blijdschap heeft mij emotioneel veel gedaan. Ik zal dit moeten verwerken en zal dat ook doen, ik zal het een plekje geven. Ik kijk erg uit naar het moment waarop ik de zilveren speld mag ontvangen, die ik als levende nierdonor krijg als blijk van erkenning.

Mijn donatiedag zal voor mij altijd een speciale dag zijn. Ik zal mijn kerstgedachten jaarlijks op deze dag blijven herinneren. Mijn gedoneerde nier zal voor altijd in mijn hart voortleven. Hopelijk, en daar ga ik ook van uit, blijft mijn nier goed zijn werk doen.

Mijn ontvanger hoeft nu niet meer te dialyseren en heeft wéér uitzicht op een volwaardig familieleven.'

Michel Smeding, een zéér blijde en trotse Samaritaanse nierdonor